

Vader van vermoorde Nadine confronteert misdadigers in

gevangenis met gevolgen van drama

In hol van de leeuw

WITTEBOORDEN-CRIMINELEN, DRUGSDEALERS, verkrachters, mischien wel een moordenaar. Jacques Beemsterboer wil eigenlijk niet eens weten wat de gedetineerden in de zaal op hun geweten hebben. Sinds kort geeft de vader van Nadine, die door haar ex-vriend met 36 messteken om het leven is gebracht, lezingen in gevangenissen.

Jacques en Wanda Beemsterboer. „Ons hele leven stortte in. We moesten ons zelf op de rit zien te houden.” FOTO JOHANNES DALHUIJSEN

door ANITA ZIJLSTRA

Het animo is dit keer groot: maar liefst 34 gevangenen hebben zich aangemeld voor de speciale bijeenkomst in De Koepel in Haarlem. Zelfs de 'crea' hebben ze laten lopen om te luisteren naar Jacques Beemsterboer. Een gewone man uit Hoorn met een ongewoon verhaal dat hij met iedereen wil delen. En in het bijzonder met misdadigers. „Wij hebben een gesprek gehad met de moordenaar van onze dochter. En dat heeft zowel ons als hem goed gedaan.”

Trots laat hij de gedetineerden een foto zien van Jacqueline en haar zusje Nadine. Twee mooie meiden die vrolijk de camera in kijken. Zijn oudste is inmiddels zelf moeder geworden. Maar hoezeer hij van kleindochter Nienna geniet, het confronteert hem tevens keihard met de werkelijkheid: Nadine had nu ook kinderen kunnen hebben. Het lot beschikte anders. Op 2 december 2006 is zij door haar ex-vriend op gruwelijke wijze van het leven beroofd.

VN-SOLDAAT

„Nadine was 17 toen ze hem leerde kennen, hij 31”, vertelt hij rustig. „Zij ging goed op school, was gek van streetdance en stond vrolijk in het leven. Gerold kwam uit een andere cultuur, had als VN-soldaat gediend in Cambodja en

‘80 procent van stellen die kind verliezen, gaat uit elkaar’

‘Vind je me een slappe zak?’ ‘Ja!’

was nogal bezitterig en jaloers. Veel liet ze niet over hem los, maar we hadden wel het idee dat ze alles onder controle had. Ze was echt stapelgek op die jongen.”

Toch zette ze na drie jaar een punt achter de relatie. „We wisten dat het haar menens was, want ze zei: ‘Nee, Gerold wordt niet de vader van mijn kinderen!’ Kennelijk kon hij dat niet accepteren. Op een zaterdagmiddag kwam ze na haar werk niet thuis. Toen mijn vrouw Wanda haar eindelijk telefonisch te pakken kreeg, zei ze: ‘Mam, ik bel je zo terug!’ Later hoorden we dat Gerold haar had overgehaald nog een keer bij hem in Amsterdam langs te komen om wat spulletjes die er nog lagen op te halen. En hij had een cadeautje voor haar. Nog geen kwartier na het korte telefoontje heeft hij haar afgehaald.”

Het is even doodstil in het zaaltje. En dan gaan de vingers de lucht in. „Had u dat niet zien aankomen dan? Zij pas 17, hij zo'n stuk ouder. Dat zou ik als vader nooit goed vinden”, vraagt een forse jongeman. „Niemand is na-

De Koepel gevangenis in Haarlem
FOTO MICHEL SCHNATER

Nadine (rechts) met haar zus Jacqueline.

tuurlijk goed genoeg voor je dochter. Maar wat moet je als ouder als zij van hem houdt?” reageert Beemsterboer (59). „Als we de relatie hadden verboden, zouden we haar alleen maar hebben weggejaagd. Gerold kwam al die jaren bij ons over de vloer. We beschouwden hem als onze schoonzoon; hij hoorde gewoon bij de familie.”

HANDGEMEEN

„Gaandeweg hoorden we pas over hun strubbelingen en dat er soms ook sprake was van handgemeen”, vervolgt hij. „Kreeg ze ook nog klappen?” klinkt het verontwaardigd. „Dan moet je toch helemaal ingrijpen?” Beemsterboer zoekt naar de juiste woorden. „De details hoorden we uiteraard ach-

‘Ze was echt stapelgek op die jongen’

teraf pas. Maar gelukkig zag ze zelf in dat het zo niet verder kon. En eerlijk gezegd waren wij er niet rouwig om dat ze het toen uitmaakte. Natuurlijk heb ik me wel eens afgevraagd of we niet eerder in actie hadden moeten komen. Misschien wel... Vind je me een slappe zak?” „Ja!” zegt de gevangene misprijzend. „Voelt u trouwens haat?” vraagt

een medegegetineerde. „Nee. Ik ben de eerste jaren nooit zo met de dader bezig geweest. Ons hele leven stortte in. We moesten ons zelf op de rit zien te houden. En geloof me, dat viel niet mee. Tachtig procent van de stellen die een kind verliezen, gaat uit elkaar. Ook al gaan we heel anders met ons verdriet om, Wanda en ik vullen elkaar prima aan. Zij is emotioneel, ik ben meer praktisch ingesteld, waarschijnlijk ook door mijn werk als uitvaartverzorgster. En ik heb vroeger zo vaak van mijn moeder met een fietsband op mijn blote billen gehad, dat ik als jochie al snel besloot mijn tranen nooit te laten zien.”

„En wraak?” oppert een ander. „Als ze mijn kind zouden vermoorden, zou ik hun kind pakken!” Niet iedereen is het met hem eens. „Wat schiet je daar nou mee op, man! Dan doe je toch hetzelfde?” Beemsterboer volgt de spontane discussie aandachtig en zegt dan: „Als ik de dader of iemand van zijn familie had omgelegd, waren we nog verder van huis. Hij is veroordeeld tot twaalf jaar cel, waarvan hij er acht heeft uitgezeten. En nu krijgt hij tbs.” „En terecht”, mompelt iemand. „Als je zoiets doet, ben je toch niet normaal!”

De jongen kan zich dan ook niet voorstellen dat Jacques en Wanda

vorig jaar in P.I. Zuyderbos in Heerhugowaard een ontmoeting met hun voormalige schoonzoon hebben gehad. „Het heeft ruim vier jaar geduurd voordat we op zijn verzoek gingen. Mijn vrouw en dochter zagen dat in eerste instantie helemaal niet zitten, ik had die behoefte wel.”

STOMME DAAD

„We hebben hem verteld hoe zijn stomme daad ons leven op z'n kop heeft gezet. En hoe het allemaal anders had kunnen lopen als hij bijvoorbeeld bijtijds hulp had gezocht. Dan had zijn relatie met Nadine misschien nog wel een kans gehad... Uiteindelijk heeft dat gesprek met hem ons geholpen bij onze rouwverwerking. We konden hem in de ogen kijken toen hij zei dat het hem speet. En ja, daar is in jullie ogen die slappe zak misschien dan weer: bij het weggaan gaf ik hem een hand.”

„Echt? Zou ik niet kunnen”, schudt een gevangene zijn hoofd. „Dat had ik ook nooit gedacht te kunnen”, bekent Beemsterboer. „Ik vind het trouwens nog steeds niet te bevatten dat hij dit heeft gedaan. Dat miezerige mannetje aan de andere kant van de tafel. En misschien kan ik het eigenlijk nog steeds niet geloven dat Nadine er niet meer is. Als nu de deur opengaat en ze zoals vroeger lachend binnen komt stormen, zou ik zeggen: ik wist het wel...”

Nadine Beemsterboer werd in 2006 door haar ex-vriend op gruwelijke wijze vermoord.

■ NADINE BEEMSTERBOER

Vlak na de moord op Nadine Beemsterboer hebben haar ouders de Nadine Foundation in het leven geroepen. De stichting zet zich in tegen zinloos geweld. Het boek *Mam, ik bel je zo terug*, waarin Wanda het levensverhaal van haar dochter beschrijft, is inmiddels verspreid onder alle penitentiaire instellingen. Thea Bogers, directeur van de Dienst Geestelijke Verzorging van

Justitie, heeft in een begeleidend schrijven de aanbeveling gedaan de stichting in te huren voor lezingen. De confrontatie met slachtoffers kan immers de kans verkleinen dat gedetineerden na vrijlating weer de fout ingaan. Jacques Beemsterboer pretendeert niet recidive te kunnen voorkomen. „Met maar liefst 70 procent gaat het weer mis. Ik denk niet eens dat ik dat aantal

met één procent kan terugbrengen. Maar het gaat mij net om die ene persoon die ik achter dat stoere uiterlijk wel kan bereiken.” Na de recente vijfde lezing in P.I. Haarlem staan er nog meer op het programma. En dan is Wanda, die momenteel aan haar tweede boek werkt, ook van de partij. „De aanvragen stromen binnen. We hopen alle gevangenen langs te kunnen.”

■ SLACHTOFFER IN BEELD

Na 2,5 jaar gevangenschap draaide Gerold O. mee in het project 'Puinruimen', dat gericht is op herstel van de schade die gedetineerden hun slachtoffers en ook zichzelf hebben aangebracht. Hij wilde de ouders van Nadine spijt betuigen en kwam zo in contact met Slachtoffer in Beeld. Om bij te dragen aan de

emotionele verwerking van het incident bij slachtoffers en de schuldbewerking bij daders, begeleidt SIB het contact tussen de partijen, die direct betrokken zijn bij misdrijven en (verkeers) ongevallen. Per jaar komen er zo'n 1800 aanmeldingen binnen; de

meeste verzoeken voor een confrontatie (75 procent) komen vanuit de dader. SIB is overigens ook ingeschakeld bij grootschalige gebeurtenissen zoals het Koninginnedagdrama in Apeldoorn, het schietincident in Alphen aan den Rijn, seksueel misbruik in de jeugdzorg en de Facebookrellen in Haren.